

Nedanstående debattinlägg skickades in till PGS hemsida/debatt första veckan i oktober 2006. Trots flera påstötningar har inget svar erhållits och det har inte publicerats och nu (30/11) har debattsidan plockats bort. I Palestina Nu, saknas möjlighet för medlemmar att föra debatt. Detta inlägg har dock mottagits med stort intresse internationellt, inte minst av den ansedda webbtidningen som publicerade den 30/10 <http://www.palestinechronicle.com/story-10300680134.htm> På DN/kultur den 9/11 angreps jag personligen av Andreas Malm för mitt solidaritetsarbete med palestinierna, arbete i Alhambra Förlag och i egenskap av ordförande i FiB/k Nordost, men förnekades möjlighet att gå i svaromål. Det av DN refuserade svaret bifogas sist.

Täby den 1 december 2006

Lasse Wilhelmson

Om palestinarörelsens utveckling och enhet

Diskussionen på Palestinagruppernas hemsida mellan Snorre Lindqvist och Per Gahrton berör grundläggande frågor för den svenska Palestinarörelsen och rekommenderas varmt för närmare studium. Det verkar som om PG anser sig i princip vara överens med SL när det gäller fakta, även om deras slutsatser vad gäller praktisk politik tycks skilja sig åt. Det är en bra utgångspunkt för en diskussion om Palestinarörelsens politik och strävan att ena så många som möjligt kring denna.

Jag vill genast understryka att jag inte har några som helst avsikter att nedvärdera det långvariga och förtjänstfulla arbete som hittills gjorts och fortfarande görs. Det gäller inte minst det mycket framgångsrika projektarbetet i Palestina som Palestinagrupperna är världsberömda för. Inte heller den förtjänstfulla aktionsverksamhet som bedrivs av till exempel ISM, både i Palestina och i Sverige.

Med facit i hand tror jag dock att man kan konstatera att den svenska opinionen inte i nämnvärd omfattning har utvecklats till ett stöd för palestinierna, eller att de organisationer som skulle vara motorn i en sådan utveckling har en organisering och ett basarbete på gator och torg som står i paritet med Palestinafrågans vikt. Inte bara för Mellanöstern, utan även för hela Västasien. Fortfarande dominerar den så kallade kålsuparteorin människors tänkande, det vill säga att det aldrig är ens fel när två träter. Uppslutningen bakom

Osloavtalet 1993 ligger förmodligen till grund för detta.

Det är frestande att jämföra med de erfarenheter många av oss gjorde i den svenska Vietnamrörelsen, även om samhällsklimatet var annorlunda då. Då var länge den förhärskande politiken "Fred i Vietnam", som inte skiljde mellan angripare och angripen. Det var först efter det att kravet "USA ut ur Vietnam" formulerades som rörelsen utvecklades språngartat, eftersom solidaritetsarbetet då blev en kamp för alla nationers rätt till territoriell självständighet och nationellt oberoende – även Sveriges. Vietnams sak blev vår, med udden riktad mot angriparen. Det var politiken som la grunden för rörelsens enhet och utveckling, inte tvärt om.

Men Palestinafrågan skiljer sig från Vietnamfrågan. I Palestina handlar det om en bestående kolonisering med etnisk rensning av ursprungsbefolkningen och upprättandet av en ny stat på stulet territorium med en betryggande majoritet av kolonisateurer som exklusiva medborgare ("Den judiska staten"). Inte som i Vietnam för att få tillgång till tredje världens råvaror och upprättandet av en marionettregim som tillåter detta. Denna skillnad är grundläggande och måste beaktas i en framgångsrik politik för solidaritetsrörelserna. Det innebär inte att kolonialism och imperialism inte skulle hänga ihop, men varje konflikt har sina egna särdrag. Man kan även ta före detta Sydafrika och Algeriet som exempel. Lösningen i Sydafrika var att omvandla det rasistiska apartheidsystemet, vilket gjorde det möjligt för kolonisateurerna att stanna kvar. I Algeriet blev kolonisateurerna till slut tvungna att lämna landet, eftersom de och deras allierade i västvärlden för länge motverkade en sådan lösning. Detta borde mana till eftertanke när det gäller Israel/Palestina.

Det är således inte en tillfällighet att palestinierna aldrig gjort avkall på sin av FN fastställda rätt att återvända till sin stulna mark, enligt resolutionerna 194 och 3236, där den senare innebär att denna rätt är oförytterlig, det vill säga ej förhandlingsbar. Det gjorde aldrig Arafat och det framgår även av det så kallade Fängelsemanifestet, trots att det är en kompromiss mellan olika palestinska rörelser. Det är därför som palestinierna gett Hamas sitt stöd, av befogad oro för att deras gamla ledare skall överge detta krav och med fortsatt markstöd och ökat våldsförtryck som facit. Det är just därför som sionisterna inte accepterar detta, då det i praktiken skulle innebära att "Den judiska staten" Israel i praktiken upphör av demografiska skäl. Vilket är nödvändigt om man vill skapa förutsättningar för en "Sydafrikansk" fred med lika rättigheter för alla som nu lever mellan Medelhavet och Jordanfloden och där frågan om eventuella gränser och områden för olika etniska/religiösa grupper blir underordnad. Det minsta man kan begära av en palestinsk solidaritetsrörelse är att "rätten till återvändande" – som enar palestinierna – görs till en förstahandsfråga.

Palestinarörelsens politik sedan Osloavtalet att stödja en tvåstatslösning, utan att först kräva "rätten till återvändande", förutsätter att en sådan lösning bara är taktisk och att nästa steg blir att verka för att det rasistiska apartheidsystemet i

Israel upphör, vilket är nödvändigt inte minst då 23 procent av medborgarna i dagens Israel (i huvudsak palestinier) behandlas som "undermänniskor". Ett vanligt argument för detta synsätt, är att det är palestiniernas nationella rättigheter som är grundläggande och att de därför måste få en egen stat, som judarna "fått". Även palestinier hävdar detta, trots att det knappast är förenligt med "rätten att återvända". Det är uppenbart att denna fråga länge splittrat Palestinierna. Påpekas bör dock att kravet att alla "folk" skall ha rätt till en egen stat, saknar stöd i folkrätten. Det är palestiniernas sak att själva ta ställning till om deras kamp i första hand är "Sydafrikansk", "Vietnamesisk", eller något annat, men solidaritetsrörelsens uppgift bör vara att utforma stödet så att den inte splittrar dem, eller sig själv, som nu är fallet på grund av fixeringen av en så kallad tvåstatslösning.

En tvåstatslösning med bibehållen "Judisk stat" innebär dock en pervertering av folkrätten genom legalisering av markstöld och etnisk rensning. Vem tjänar på det? Det är naivt att tro att det sedan går att komma tillbaks och säga att detta bara var ett taktiskt första steg. En riktig politik för solidaritetsrörelsen bör därför vara att ena så många som möjligt kring följande plattform:

Stöd de fördrivna palestiniernas oförytterliga rätt att återvända hem och bojkotta apartheidstaten Israel.

Denna plattform tydliggör konfliktens kärna, samtidigt som den skapar möjlighet till en bred enhet. Palestinas sak blir då vår – i betydelsen ja till lika rättigheter för alla oavsett religiös eller etnisk tillhörighet, samtidigt som kraven riktas mot orsaken till konflikten. Plattformen lyfter därmed fram FN-stadgans portalkrav om alla människors lika värde. Berättigade och viktiga krav därutöver är "Riv Muren", "Avveckla Gaza-gettot" och "Häv ockupationen av Västbanken och Golanhöjderna" med mera, som understödjer plattformen. Självklart kan dessa senare krav i olika sammanhang också vara grund för olika enhetsaktioner. Om de berörda judarna och palestinierna önskar en binationell övergångslösning inom ramen för allas lika värde, kan vi tryggt överlåta dess utformning åt dem.

Med Palestinarörelsens nuvarande politik påskyndas en "Algerisk" lösning på konflikten, som man också kan argumentera för, men som jag inte förordar. Inte minst då detta innebär att den pågående folkmordspolitik mot palestinierna kommer att drivas ännu längre mot sin fullborda. Om de närmare konsekvenserna av ovan föreslagen huvudinriktning, avser jag att återkomma.

Täby den 6 oktober 2006

Lasse Wilhelmson

Lasse Wilhelmsons refuserade svar till Andreas Malms i DN

Hela denna historia började – inte förvånande – med att Lisa Abramowicz från svensk Israelinformation sommaren 2004 skickade ett brev till Palestinagruppernas expedition i Sverige, där hon varnade för Israel Shamir. Något som Arbetaren inte var sen att haka på. Shamir argumenterar för en demokratiskt stat i Israel/Palestina, där alla medborgare har samma rättigheter, oavsett religiös eller etnisk tillhörighet. Mitt "brott" då var att jag anser att Israel Shamir är en läsvärd författare, liksom många andra, utan att därför sätta likhetstecken mellan Shamir och mina egna åsikter.

Min egen uppfattning i Israel/Palestinafrågan framgår i min artikel på SVD Brännpunkt sommaren 2003 "Demokrati eller folkmord" och på DN Kultur sommaren 2004 "Isolera apartheidstaten Israel" tillsammans med Per Wästberg och Lennart Grosin. En artikel som var en uppföljning av ett upprop i DN som undertecknades av över 200 personer, främst kulturarbetare och forskare, utanför den sedvanliga vänstern. Många artiklar jag skrivit är spridda på webbsidor runt om i världen, bland annat den ansedda webbtidningen The Palestine Chronicle.

Aldrig i något sammanhang har jag gett uttryck för någon rasistiskt uppfattning eller kritiserat judar enbart för att de identifierar sig som judar. Jag hatar rasismen, inte minst i statskonstruktionen Israel, där endast judar är fullvärdiga medborgare. Däremot har jag kritiserat den dubbelmoral som de flesta judiska församlingar, organisationer och enskilda judar utanför Israel uppvisar genom att stödja apartheidstaten Israel ("Den judiska staten") och samtidigt plädера för demokratiska fri- och rättigheter i de länder de själva bor. Jag har varnat för att detta kommer att slå tillbaka mot dem själva, i takt med att Israels folkmordspolitik gentemot palestinerna fullbordas och de till synes ändlösa angreppskrigen mot omvärlden fortsätter.

Jag hävdar vidare att en så kallade tvåstatslösning, som innebär att de fördrivna palestinerna inte får komma tillbaka hem enligt gällande FN-beslut, innebär en pervertering av folkrätten, då det skulle legalisera etnisk rensning och markstöld. En lösning som för övrigt saknar stöd i den delningsplan som FN föreslog 1947 och i senare FN-beslut.

I takt med att Israels politik nu börjar nå vägs ände, är det fullt naturligt att dess förespråkare blir allt desperatare. Att vissa "radikaler" i detta läge blir nyttiga idioter, är mer ett uttryck för deras rädsla att få den "antisemitiska" smeten kletad på ryggen och omsorg om den egna tuppkammen, än ett klartänkt politiskt ställningstagande. Som nybliven pensionär behöver jag inte bekymra mig om min försörjning eller karriär och känner mig snarast hedrad över uppmärksamheten.

Lasse Wilhelmson